

залъзва? Вѣке едвамъ половината му са вижда, крайчица му само са подава, скры са вѣче, залъзе. Сбогомъ, Слънчичко, утрѣ ще са видимъ пакъ.

„Сега, Цвѣтко, обърни очи на назадъ. Какво свѣти тѣй задъ дървието! Огънь ли е, какво е? Не, то было мѣсеца. Той е много голѣмъ и какъвъ е чървенъ! Сѣкашь че е пѣленъ съ кръвъ. Той е досущъ околчастъ, защото е пѣленъ мѣсець. Не ще бѣде тѣй околчастъ утрѣ-вѣчеръ. Ще са ущърби, е повѣче у други-день, и се тѣй ще са смалява сѣкы день, до дѣто стане като твоя лѣкъ. Тогаз ще са вижда само по туй време, кога вѣке спишь. Ш, отъ день на день, ще става отъ малкъ пò-малкъ, до като са загуби досущъ въ свѣршването на петнайсетъ дни.

„Тогась ще са захване новъ мѣсець, и ты ще го видишь подиръ пладня. Най-напредъ ще бѣде много мѣничъкъ; но сѣкы день ще става пò-околчастъ, до като са напълне за петнайсетъ дена тѣй както днесъ, и ще го видишь да изгрѣва тогаз пакъ задъ дървието.

Цѣвшко. — Ами, татко, какъ слънцето и мѣсеца могътъ да са държатъ и да высятъ тѣй самичкы подъ небето? Менѣ сѣ ма е страхъ да не паднѣтъ връхъ главата ми.

Г. Вѣико. — Не бой са, сынко, нема при-